

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Murenulæ Sacræ Vestis Sponsæ Regis Æterni
Vermiculatæ Opus, De Privilegiis Ordinum Regularium**

Alviset, Virginius

Campidonæ, 1673

Articulus 1. De Amissione privil. per Revocationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62361](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62361)

cit esse aliis nimis onerosum, & damnosum *c. dilecti & c. suggestum de decim. Gloss. cap. quid pernovalde de verb. sign. Panor. eod. & c. cum ad hos de cler. non resid. Specul. tit. de instr. edit. §. 11. lib. 2. Corraf. in tract. de privil. Quo casu volunt DD. ut reducat ad debitam aequitatem, & moderationem. Verum si enormem laesionem infert, absolute cessare, tenent Guil. Bened. in cap. ragnutius de testa. v. & uxorem nu. 253. Reb. in pra. p. 1. tit. de differ. int. reser. & privileg. nu. 44. & alii apud ipsum.*

S. II.

De Capitibus ex quibus effectivè amittitur Privilegium.

SUMMARIUM.

- 1 Privilegia amittuntur 6. modis.
- 2 Amisso Privilegio, nefas ad illud redire.
- 3 In dubio Privilegium non praesumitur amissum.
- 1 Sicut sex viis acquirantur Privilegia, ita & sex amittuntur, scilicet per revocationem, renuntiationem, cessationem causam, non usum, contrarium usum, & praescriptionem, de quibus omnibus acturus infrequentibus, id in communi dixero, quòd quacunq; via, & quocunq; ex capite amittatur aliquod privilegium postquam tamen semel amissum fuerit, jam omnis illius usus incipit esse illicitus. Adeo ut nefas sit, ad illud redire. Unde Joann. Ant. de Nigris in extrav. unic. de vit. & bon. cler. comparat privilegium amissum virginitati de qua Poëta. Nulla reparabilis arte, lapsa pudicitia est. Id dubio tamen, nullum privilegium reputatur amissum, ut notat Gloss. in sum. 25. q. 2 Feder. Roman. Gambar. Boer. & Seraph. quos citat, & sequitur Tambur. r. 1. de iur. Abb. d. 16. q. 10. Quia ex quo constat de concessione, & non de amissione, possessio stat pro existentia.

ARTICULUS I.

De Amissione Privilegiorum per revocationem.

SUMMARIUM.

- 1 Per quas causas res nascitur, per eas destruitur.
- 2 Revocatio privilegii dicitur mutationem iudiciorum in principe.
- 3 Princeps revocans privilegium facit contra suam dignitatem.
- 4 Quod in principe est indecens iudicatur impossibile.
- 5 Ex causa potest tolli privilegium.
- 6 Sed haec causa debet respicere utilitatem publicam.
- 7 Et tenetur Princeps compensare privilegium.
- 8 Sine causa non potest tolli privilegium.
- 9 Existente causa ad dispensandum, peccat Superior, si non dispensat.
- 10 Alias peccat Princeps.
- 11 Id solum dicimus posse, quod de jure.
- 12 Valet revocatio privilegii, etiam si Princeps revocando peccaverit.
- 13 Privilegium cause pia an revocabile.
- 14 An concessum ad instantiam Principis.
- 15 An concessum non subdito.
- 16 Donatio acceptata non potest revocari.
- 17 Concessum per modum simplicis gratiae potest revocari, §. 22.
- 18 An concessum per modum remunerationis.
- 19 An si transit in naturam contractus, §. 25.
- 20 Quae sunt juris naturae, non subiacent voluntati humanae.
- 21 An possit in aliquo casu ab eo recedere.
- 22 Sola voluntas in Principe sufficit ad revocandum privilegium gratiosum.
- 23 In revocatione privilegii quatuor servanda.
- 24 Quomodo revocatio intimanda.
- 25 Ea revocationis promulgatio sufficit ad reddendum illicitum usum privilegii, quae sufficit in lege, ad hoc ut obliget.
- 26 Princeps

11 princeps supplet ad validandum actum, gestum
per privilegium revocatum, dum revocatio
irrevocabiliter ignoratur.
12 Privilegiu revocari est illicitus, etiam non
acceptata revocatione.
13 Decus in quorundam opinione.
14 Privilegiu sit illicitus, revocatio debet esse
sufficiens.
15 De irritata legitime.
16 Licetum in quibusdam casibus non deferre revo-
cationi privileg.
17 Privilegia Regularium obnoxia revocationi.
18 Quae sunt duplicis generis.
19 Quid tenendum de oraculis.
20 Vani Pontifices ea revocant.
21 Revo. aut nulla de facto sunt revocata.
22 De concessis per scripturam quid dicendum re-
missive.

Hac via amittuntur, quando is qui
concessit, aut ejus successor decla-
rat se nolle ut amplius locu habeant, quia
ait Panor. in c. atsi Clerici de judic. Nihil
est tam naturale, quam ut per quas causas
res nascitur, per eas destruat. Verum
in omnia privilegia possint revocari
non parum controvertitur inter DD.
Et quidem.

1 Nulla posse revocari, sic nonnulli ad-
struunt, quia revocatio dicit mutatio-
nem, voluntatis in revocante, omnis au-
tem mutatio dedecet nedum Principem,
sed quemvis virum gravem. Princeps
ignis faceret contra suam dignitatem, si
aliquid privilegium revocaret. Unde ju-
ri clamant, quod beneficium Principis decet
esse perpetuum c. decet de iur. in 6. Quod si de-
cuerit maneat, indecens est ut tollatur,
quod vero in Principe est indecens, judi-
catur impossibile, ut notat Aufrer. in
Clem. 1. de off. ord. nu. 45. verum haec impos-
sibilitas est tantum moralis, & potius cu-
jusdam congruentiae, & sic non conclu-
dit totus hic discursus.

Alii volunt ut attendatur ad causam
qua revocationem suadet, & dicunt quod
ubi subest aliqua justa, poterit privilegium
limitari, vel conditio adhiberi secundum
Lud. Molin. lib. 4. primog. c. 3. Et Peregrin.
lib. 1. de jure fisci tit. 3. Aur etiam absolute
tollit, ut concedunt Pinell. lib. 1. c. de bon.
mat. p. 3. Rolland. conf. 66. Alex. conf. 216.
vol. 2. & Menoch. lib. 2. de praes. 10. Modò ta-
men talis causa respiciat utilitatem pub-
licam, ut volunt Ruin. conf. 330 vol. 1. Cra-
vet conf. 276. Surd. conf. 203. Et Riminald.
jun. conf. 601. Quo casu renebitur adhuc
Princeps compensare hunc, cui tollit pri-
vilegium, secundum Dec. l. id quod nostrum
ff. de reg. jur. Socin. conf. 266. vol. 2. Et Jaf.
conf. 253. vol. 2. Per l. 1. c. quib. ex caus. servia
pro pro. & l. si quando eod. de oper. libert. Vide
dicta ubi de claus. plen. pot.

At quando nulla causa justa subest,
qua privilegium revocandum suadeat,
volunt auctores hujus opinionis, absolu-
te non posse revocari. arg. l. Titius ff. de ob-
seq. auth. de referend. coll. 2. cap. suggestum de
decim. c. licet & c. postquam 25. qu. 2. Ubi di-
citur quod Pro necessitate, corrigendorum vi-
tiorum, privilegia Ecclesiarum, vel imminuun-
tur, vel penitus mutantur. Unde datur infe-
rendum, quod ubi non subest necessitas,
id est justa causa, non poterunt minui, vel
mutari, facit quod privilegium participat
plurimum de natura dispensationis. Imò
coincidit cum dispensatione secundum
Innoc. c. in nostra de iur. Et Camban. in tr.
de privil. At quando adest causa dispensan-
di, peccat Superior, si non dispensat, vel
si dispensationem prius datam tollit, ut
tenet Gloss. can. Domino d. 50. & can. exigunt
1. quæst. 7. Rebuff. cap. postulasti de Cler. ex-
com. Franc. cap. licet canon. de elect. in 6. Ca-
pistran. in extr. 1. 10 ann. 22. de verb. signif. Et
alii Canonistæ in cap. quanto 2. qu. 5. Quos
sequitur Barbat. conf. 40. vol. 4. & Sylv. v.
dissen.

PRIVILEGIA
REGULARIUM
ET
MONASTICARUM
IN REGISTROS
RECORDARI
DEBENT
SIVE
SIVE
SIVE

- 10 dispensatio. Ergo similiter peccat Superior revocando privilegium, cuius continuandi subest, & durat causa. Quod si peccat revocando, ergo non potest revocare: quia posse id solum dicimur, quod de jure, seu iuste l. filiam ff. de cond. indeb. can. 2. quest. 2. AzO. can. nos in quemquam 2. quest. 1. Gloss. cap. nisi cum pridem de renunt. Et Natta in Clem. sepè de verb. sign. Verum neque solvit hic discursus difficultatem. Tum quia licet privilegium, & dispensatio conveniunt in aliquibus, non tamen
- 11 in omnibus, & sic non licet arguere à dispensatione, ad privilegium. Tum quia licet demus peccare Principem tollendo privilegium, vel dispensationem, non tamen sequitur non valere revocationem, postquam semel facta est.
- 12 Alii putant, esse attendendum ad causam, propter quam concessum fuit privilegium de cuius revocatione agitur. Volunt enim, non posse revocari concessa ad causam piam, vel saltem non nisi à grè admòdum, & per specialem expressionem cap. si propter tua debita de rescr. in 6. l. liberti ult. ff. de alim. & cib. leg. Cign. l. 1. C. quando imp. in re pup. & vid. Et Corral. in tract. de privi.
- 13 Alii attendunt personam, ad cuius instantiam privilegium fuit concessum, quia data ad instantiam Regis vel Reginae, fortiuntur quandam excellentiam ab eorum personis & precibus, ut propterea non soleant comprehendi sub ulla revocationibus, ex statuto Adriani 6. tit. de cessionib. Paris. cons. 14. vol. 4. & Roman. cons. 393.
- 14 Alii demum magis è re visum fuit, ut habeatur ratio personarum, quibus privilegium fuit concessum. Et dicunt, quod concessa non subditis, non possunt revocari post acceptationem, quia transeunt ad illos, non tanquam leges, suam naturam revocabiles, sed tanquam contractus, vel

quali, id est per modum donationis, quae semel acceptata non potest amplius revocari, eò quod per acceptationem jus quæritur l. perfecta C. de donat. quæ sub mod. Archid. cap. quicumque 6. quest. 1. & 11. quest. 3. Innoc. cap. novit. de judic. Panor. eod. & cap. super eo, de appell. cap. inter alia de Imm. Eccl. & cap. suggestum de decim. Joann. Andr. cap. constitutus de rel. dom. Host. in sum. cit. de privileg. qualiter. Et Specul. tit. de inst. edit. §. nunc autem.

At verò quantum ad concessa propriis subditis, distinguunt & dicunt, quod concessa, sic ut semper retineant naturam gratiæ, possunt revocari, quia conservatio gratiæ pendet à voluntate concedentis, Innoc. cap. in nostra de jur. jur. Aufret. Clem. 1. de off. ord. Sylv. & alii passim. At verò secus est de concessis per modum remunerationis, seu compensationis, in consequentiam alicujus operis præstiti, vel præstandi, hæc enim non possunt revocari secundum ipsos, quia non retinent naturam simplicis gratiæ, sed transeunt in contractum, & sunt jura qualita, quæ ideo non possunt tolli ab his quibus sunt qualita, sin autem, dicunt, eos non teneri deferre revocationi arg. cap. 2. de spons. & l. ab empirico ff. de pact. Ita Bened. cap. raynuius de resta v. duas num. 36. & v. si absque scit. 3. num. 43. Panor. cap. in nostra cit. Innocent. cap. novit item cit. Ubi Canonista. Et in cap. 1. de prob. Cignus & alii in l. digna vox Cod. de legib. Et l. 2. eod. de servit. & aqua, ubi scire monet quod licet Deus subjecerit leges Principi, non tamen contractus. Tiraq. l. si nunquam C. de revoc. don. Bald. l. qui se patris, eod. unde libert. Barth. l. omnes populi ff. de inst. & iur. Et l. penult. eod. de decret. ab ord. sac. ubi Legista. Afflict. decis. 128. Cephal. cons. 559 vol. 4. Rolland. cons. 13. vol. 3. Surd. cons. 419. vol. 3. Sanctat. lib. 1. var. resol. quest. 17. Molin. Rebell. & Less.

Iell. quos citat & sequitur Lugo tomo. 2. non est de vot. & cap. 1. de et. & qual. in 6. An-
 gel. l. quidam consuli abant. ff. de re iud. Jas. l. 1.
 si testamentum C. de testa. Et Barth. l. 2. eod.
 si serv. aut lib. 10. Si tamen Princeps ita fac-
 ceret, notaretur de livitate, & forte etiam
 peccaret, sic gratis turbando subditos, &
 pro arbitrio dando ac auferendo, hoc est
 enim quod Daniel vel maxime culpabat
 in Rege Nabuchod. apud ejus filium Bal-
 tassarem. Quos volebat (inquit) exaltabat,
 & quos volebat, humiliabat. Dan. 5. (a)
 Quantum verò ad concessa non sub- 25
 ditis, vel quæ transeunt in contractum,
 arbitror ego non posse quidem revocari
 potestate ordinaria, bene tamen per ab-
 solutam, seu supremam, & extraordina-
 riam, secundum ea, quæ dixi ubi de claus.
 plent. pot. Ratio primæ Partis est, quia per
 potestatem ordinariam, dum Princeps
 operatur, conformat se legibus & juri
 communi, quod vult servari contractus,
 & jubet esse fidelem. Ratio verò secundæ
 Partis est, quia Princeps non potest à se
 abdicare plenitudinem potestatis, quæ
 transcendit omnia jura, & omnia pacta
 rescindit (ubi opus est) secundum dicta
 loca cit.
 Unde conciliando opiniones omnes 26
 superiores, dico, quòd quantum ad DD.
 tenentes, nulla privilegia posse revocari,
 etiam illa quæ continent simplicem gra-
 tiam, debent intelligi secundum decen-
 tiam, & ex quadam congruitate, ut om-
 nis illa impossibilitas resolvatur in sim-
 plicem indecentiam. Quantum verò ad
 alios tenentes ea saltem non revocari,
 quæ transeunt in contractum, vel quæ
 concessa sunt favore causæ piæ, seu ad in-
 stantiam Regis, intelligi debent de pote-
 estate ordinaria, non de supræmâ & abso-
 luta,
 (a) Iustitiæ & rationis ordo suadet ut qui à suc-
 cessoribus suis mandata servari desiderant, decessor-
 is sui statuta custodiant. c. justitiæ 25. quæ 1. & c.
 institutionis. eod. q. 2.

Iell. quos citat & sequitur Lugo tomo. 2. non est de vot. & cap. 1. de et. & qual. in 6. An-
 gel. l. quidam consuli abant. ff. de re iud. Jas. l. 1.
 si testamentum C. de testa. Et Barth. l. 2. eod.
 si serv. aut lib. 10. Si tamen Princeps ita fac-
 ceret, notaretur de livitate, & forte etiam
 peccaret, sic gratis turbando subditos, &
 pro arbitrio dando ac auferendo, hoc est
 enim quod Daniel vel maxime culpabat
 in Rege Nabuchod. apud ejus filium Bal-
 tassarem. Quos volebat (inquit) exaltabat,
 & quos volebat, humiliabat. Dan. 5. (a)
 Quantum verò ad concessa non sub- 25
 ditis, vel quæ transeunt in contractum,
 arbitror ego non posse quidem revocari
 potestate ordinaria, bene tamen per ab-
 solutam, seu supremam, & extraordina-
 riam, secundum ea, quæ dixi ubi de claus.
 plent. pot. Ratio primæ Partis est, quia per
 potestatem ordinariam, dum Princeps
 operatur, conformat se legibus & juri
 communi, quod vult servari contractus,
 & jubet esse fidelem. Ratio verò secundæ
 Partis est, quia Princeps non potest à se
 abdicare plenitudinem potestatis, quæ
 transcendit omnia jura, & omnia pacta
 rescindit (ubi opus est) secundum dicta
 loca cit.
 Unde conciliando opiniones omnes 26
 superiores, dico, quòd quantum ad DD.
 tenentes, nulla privilegia posse revocari,
 etiam illa quæ continent simplicem gra-
 tiam, debent intelligi secundum decen-
 tiam, & ex quadam congruitate, ut om-
 nis illa impossibilitas resolvatur in sim-
 plicem indecentiam. Quantum verò ad
 alios tenentes ea saltem non revocari,
 quæ transeunt in contractum, vel quæ
 concessa sunt favore causæ piæ, seu ad in-
 stantiam Regis, intelligi debent de pote-
 estate ordinaria, non de supræmâ & abso-
 luta,
 (a) Iustitiæ & rationis ordo suadet ut qui à suc-
 cessoribus suis mandata servari desiderant, decessor-
 is sui statuta custodiant. c. justitiæ 25. quæ 1. & c.
 institutionis. eod. q. 2.

G

luta,

REGIA
 IMPERIALI
 ET
 UNIVERSITATIS
 PADERBORNENSIS
 BIBLIOTHECA

lura, quæ tamen supponat causas urgentissimas quæ exprimentur in revocatione, & cum clausulis efficacissimis, secundum dicta, ubi de claus. non obstant. & de claus. plenit. pot. & ubi de intellectu privileg.

26 Nam in omni revocatione hæc quatuor sunt semper observanda, nempe primo, ut exprimat privilegium, seu illa pars privilegii, quæ revocatur: secundo causa movens ad hanc revocationem faciendam, puta aliqua ex his propter quas dicebam in præcedenti §. aliquem mereri amittere privilegium: tertio. Adhibentur clausula: pro natura privilegii revocandi, generales, aut magis speciales, & efficaciores secundum dicta similiter in superioribus, & præcipue, ubi de claus. Non obstantibus, quarto. Revocatio intimatur. Quomodo verò illa debent intimari.

27 Navarr. Notab. 11. de indulg. Salas de leg. d. 12. sect. 6. Suar. lib. 8. de leg. c. 4. A for. p. 1. inst. lib. 5. cap. 3. quæst. 6. & Regin. in pra. lib. 13. num. 157. putant nihil referre, & teneri privilegiatum abstinere privilegio, statim atque intelligit esse revocatum, quomodocunque interim hæc ad ipsum cognitio deferatur; Rebuff. verò in pra. ben. tit. de for. vicar. num. 212. Boer. decis. 347. Cutill. in addit. ad præc. 4. Mancinæam dub. 32. Bonac. disp. 1. de leg. qu. 2 p. 8. & alii apud ipsos, volunt ut hæc intimatio fiat per nuntium, vel Epistolam ad hoc destinatam. Addit Sor. lib. 1. de inst. & iur. quæst. 1. nu. 4. Nec sufficere revocationem factam in curia Principis. Sed esse promulgandam in Diœcesi propria privilegiati. Et si sint plures qui privilegio utuntur, volunt nonnulli, quos suppresso nomine citat Valch. 1. 2. d. 156. c. 4. etiam in singulorum oppidis, & civitatibus, esse promulgandam.

28 Verum hujus sum ego mentis, eam

promulgationem revocationis cujuscunque privilegii sufficere ad hoc ut tollatur, quæ de jure communi sufficit pro legibus, ad hoc ut dicantur obligare ut quemadmodum lex statim obligat post sufficientem promulgationem, ita statim cesset privilegium post sufficientem revocationis promulgationem, & omnia in contrarium facta deinceps sint irrita, etiam facta ab ignorante revocationem, ita Coscius. cap. cognoscentes de const. nu. 87. Bellam in præem. Clem. num. 83 & Lud. Mol. to 6. de iur. tract. 5. d. 70. nu. 2. Quamvis possit dici quòd quamdiu ignorantia est invincibilis, censetur (ad validanda talia) Princeps supplere, quòd majora inconvenientia in statu publico vitentur per ea quæ ego tractavi ubi de acquis. privileg. per viam erroris. Quòd si admitti debet, vel maxime in ulu privilegiorum Regularium.

Et quamvis communiter dicatur de legibus, acceptandas esse ad hoc ut obligent non pollunt tamen ita ratiocinari circa revocationem privilegiorum, sed statim atque hæc legitime, & sufficienter facta est, oportet abstinere, quia, sicut non licet uti privilegio non concessio, ita nec revocato, perinde enim est, non fuisse concessum, vel esse revocatum, & qui tali privilegio uteretur, posset puniri tanquam de fallo, arg. l. fin. ff. ad l. cornel. de fall. Dixi autem legitime quia in opinione eorum, qui volunt non posse revocare, tunc contrarium erit tenendum. Nam sicut (hæc supposita opinione) non potest esse legitima, hoc est justa revocatio, sic non erit obligatio ei deferendi, nec abstinendi privilegio revocato, nisi revocatio acceptata fuerit. Dixi item sufficienter, puta servatis circumstantiis assignatis, nempe cum expressione debita illius privilegii quod Princeps intendit revocare, & causa

causæ moventis, cum clausulis efficacibus
juxta dicta, ubi de claus. *non obstantibus*, &
claus. *plenit potest.* Et facta intimatione
secundum opiniones supra memoratas,
33 Quod si aliquid ex his omisum fuerit,
34 si in revocatione, nulla causa expres-
sauerit, putatur Princeps fuisse circum-
ventus, secundum Steph. Cost. in cap. *Alma*
Mater de sent. excom. in 6. §. in jectivitatibus.
Unde & non tenebuntur subditi deferre
revocationi. Idemque dico si non utatur
clausulis satis efficacibus, aut si confuse
loquatur, seu alius defectus in scriptura
notetur, vel intimatio fiat indebitè, tunc
enim ut dictum est præsumitur Princeps
circumventus, vel certè supposititia re-
vocatio.

35 Atque hæc quasi in communi. Quod au-
tem attinet ad privilegia Regularium,
non desunt qui putent, esse irrevocabi-
lia, tum quia spectant ad causam piam,
tum quia transferunt in contractum, tum
quia ad instantiam Regum concessa pro
majori parte, tum quia causæ quæ ut con-
cederentur suaserunt, adhuc durant &c.
Sed certè contrarium probat praxis &
communiter docent omnes, ut Felin cap.
1. de prob. Et cap. quæ in Ecclesiarum de const.
Decius eod. Gloss. c. *decer. de reg. jur. in 6.*
Franc. eod. Barth. leg. hi qui ff. de iur. imm.
& leg. quod semel ff. de decret. ab ord. sac. Bald.
leg. qui se Patri Cod. unde lib. Fulgos. l. privi-
legia eod. de sacros. Eccl. Cravet. conf. 276. &
Martin. Laud. in tract. de privil. qu. 34.

36 Ut verò sciamus, quamnam privilegia
Regularium sint verè, & effectivè revo-
cata, advertendum est, hæc esse in duplici
differentia, nam quædam illorum fuere
concessa solo vivæ vocis oraculo (ut lo-
quuntur) alia verò per constitutiones,
37 & Bullas scriptas. Et quidem quod ad ora-
cula attinet, sit inter hæc adhuc distin-
ctio, quia horum aliqua, licet sola voce

originariè fuerint concessa à Summis
Pontificibus, successu tamen temporis
fuerunt innovata, & confirmata ab aliis
per constitutiones & Bullas scriptas, at-
que inde mutaverunt naturam, & habue-
runt vigorem non virtute solùm oracu-
lorum, sed virtute ejusmodi constitutio-
num, inter quas etiam meritò debent nu-
merari ut jam ego monui ubi de confir-
privileg. v. quia verò.

Igitur Gregor. XV. Anno 1622. die 38
1. Septemb. Cùm inaudiisset, nonnulla
oracula minus certa circumferri, volens
hac in parte omnem abusum refecare ab
Ecclesia, revocavit primò omnia oracu-
la tam à se, quàm suis prædecessoribus e-
manata, quæ non forent concessa ad in-
stantiam Regum, & manu alicujus Car-
dinalis attestata; B. quæ incipit: *Romanus*
Pontifex. Et cùm non satis adhuc provi-
sum videretur per hanc constitutionem.
Urban. VIII. Anno 1631. die 20. Decemb.
omnia profus oracula revocavit, ad cu-
juscunque instantiam forent concessa,
aut quomodocunque firmata, & roborata.
B. quæ incipit: *Alia felicitis recordationis.*
Attamen quia oracula transferunt in na-
turam constitutionum per varias con-
firmationes subsequetas usque ad Clem.
VIII. inclusivè ut plenius tractavi ubi de
confir. v. quia verò. Ideo revocatio Gre- 39
gorii vel Urbani, pauca admodum ora-
cula afficit, aut fortè nulla, nempe ea so-
la, quæ emanaverunt à Leone XI. &
Paulo V. qui soli sederunt à Clem. VIII.
usque ad prædictum Gregor. XV. Et
quamvis fortè mens illius, & Urbani
VIII. alia fuerit, loquendo tamen secun-
dum principia juris, hæc opinio mihi vi-
detur omnino certa aut saltem probabi-
lis, atque ideo tuta in conscientia. Et ita
tenent Peyrin. Diana, Aufon. & alii alle-
gati loco citat. & citandi infra sect. 4. v.
quantum

quantum demum.

40 Quantum vero ad privilegia concessa per constitutiones scriptas, non minus controversitur, qualia, vel qua sint revocata, cum sufficientibus circumstantiis ad hoc ut Regulares teneantur illis abstinere. Nam Tridentinum aliqua revocavit, ac deinde diversi Summi Pontifices, & praecipue Clement. VIII. Gregor. XV. & Urban VIII. Sed quia plurimum vocatur in dubium, an eorum revocationes sint sufficientes, & alias tadiofum foret hic referre ad longum constitutiones, magis e re mihi visum fuit, si solum in praesenti dixerem, me in sect. 4. probabiliter ostensurum, nullam revocationem esse sufficientem, quamvis sim allegaturus ad instructionem, singulas revocationes, pro concurrentia privilegiorum, & difficultatum in contextu hujus operis.

ARTICULUS II.

De Amissione Privilegiorum per Renuntiationem.

SUMMARIUM.

- 1 Quisque potest renunciare suo juri.
- 2 Ad hoc requiritur ut sit certus illius.
- 3 Et ut per actum expressum renunciaret.
- 4 Et ut omnes interesse habentes consentiant.
- 5 Et ut renunciatio acceptetur.
- 6 Regularis non potest renunciare privileg. sui Ordinis.
- 7 Si renunciaverit etiam cum juramento, potest ad illud redire.
- 8 Clericus non potest renunciare privileg. Clericali.
- 9 Si omnes fratres unius Monasterii renuntiant

privileg. sui Ordinis, non tenet.

- 10 Neque si omnes Praelati.
- 11 Requiritur ut ipsum capitulum renuntiet ad validitatem.
- 12 An licitum reassumere privilegium, cui suis renuntiatum.

Alter modus quo potest amitti aliquod privilegium, est per Renuntiationem hoc est, si privilegiatus sponte testetur se non velle amplius uti suo privilegio. *cap. licet de Regul. cap. nuper de decim. & recur sari ff. de acquir. hered.* Quia his qua se introducta sunt recusare omnino conceditur *cap. statuiimus de Regul. l. p. dex ff. de mun. & l. si quis in conscribendo. Episc. & Cler.* Sed ad hoc requiruntur nempe primò, ut is, qui renuntiat, sit certus, se tale jus vel privilegium habere, quia nemo videtur renunciare juri quod ignorat. *l. si quis ff. de acquir. hered. & l. noster ff. de in off. test. ubi DD. Secundò, ut per actum expressum illi renuntiet: Quod si per tacitum, seu interpretativè, necesse est eum habere intentionem, ut dicitur hoc facit, valeat pro renuntiatione, ut ut sciat talem actum habere vim expressi; & protali ab omnibus reputari, quia alias non extenduntur actus, nisi ad cogitata, & ut in ceteris, sic & in renuntiatione, etiam generali, Secundum notata à Barbof. in colle. ad l. si de certa re. c. de trans. Tertio, requiritur, ut omnes interesse habentes consentiant renuntiationi. c. ad haec de off. arch. & cap. quoniam omnes de Reg. jur. in 6. Addunt aliqui per Quartam conditione, renuntiationem esse acceptandam à Principe.*

6 Atque ex his descendendo ad privilegia Regularium, quomodo possint per renuntiationem amitti.

Respondeo Primò, non posse privatum fratres